

РЕШЕНИЕ

№ 3790

гр. София, 08.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2565** по описа за **2023** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от началника на 09 РУ–СДВР, чрез процесуалния си представител юрисконсулт А., срещу решение от 17.08.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 5296/2021 г. на СРС, 101 състав, с което е отменено НП № 3749/28.11.2019 г., издадено от началника на 09 РУ–СДВР, с което на ответника по касация Е. П. Б., на основание чл. 81, ал. 2, т. 2 ЗБЛД, е наложена глоба в размер на 30,00 лв. за нарушение на чл. 7, ал. 1 ЗБЛД.

В касационната жалба са изложени съображения за неправилност на обжалвания съдебен акт поради нарушение на материалния закон, съдопроизводствените правила и явна несправедливост. Конкретно сочи, че неправилно районният съд е приел, че нарушението е маловажен случай по смисъла на чл. 28 ЗАНН, за което излага подробни аргументи. По отношение на размера на наложената санкция счита, че същият се явява съразмерен на тежестта на извършеното нарушение. Моли за отмяна на решението на СРС и за потвърждаване на НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Представени са писмени бележки, в които поддържа жалбата и изразява становище по

същество. Прави възражение за прекомерност на евентуално заявеното от ответника адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Е. П. Б., чрез процесуалния си представител, адв. Ч., е представил отговор на касационната жалба, с който я оспорва като неоснователна, като излага подробни съображения за това. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира разноски за две инстанции.

В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура, в съдебно заседание се представлява от прокурор Д., който дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, IX касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 24.11.2019 г., около 23:05 часа, в [населено място],[жк], на [улица]пред № 16, служител на 09 РУ–СДВР – И. Г. Х., на основание чл. 70, ал. 1, т. 3 ЗМВР извършил полицейска проверка за установяване на самоличност на Е. П. Б., при която лицето представило на проверяващия полицейски служител повреден документ за самоличност – лична карта №[ЕИК], с увредена цялост – счупена в областта на холограмата поради неправилно съхранение.

Нарушението е установено към момента на проверката. За констатираното нарушение, И. Г. Х., в присъствието на свидетеля В. Д. И., съставил АУАН № 3479 /бл. № 496699/ от 24.11.2019 г., с който срещу Б. било повдигнато административнонаказателно обвинение, квалифицирано като нарушение на чл. 7, ал. 1 ЗБЛД. АУАН е съставен в присъствието на нарушителя, предявен и връчен му лично на датата на съставянето му. АУАН е подписан без възражения.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН не е подадено възражение.

На основание съставения АУАН, началникът на 09 РУ-СДВР издал НП № 3479 от 28.11.2019 г., с което на ответника по касация – Е. П. Б., на основание чл. 81, ал. 2, т. 2 ЗБЛД, е наложена глоба в размер на 30,00 лв. за нарушение на чл. 7, ал. 1 ЗБЛД.

Видно от приложената по делото докладна записка, изготвена от служител на 04 РУ-СДВР по повод връчване на НП, адресът на Б. в [населено място],[жк]е бил посетен, но същият от години не живеел там. Предвид това, наказващият орган приел, че НП следва да се счита за връчено по реда на чл. 58, ал. 2 ЗАНН, поради което същото е влязло в сила на 08.02.2020 г., за което върху НП е направено съответното отбелязване.

По делото е представена заповед № 8121з-493/01.09.2014 г. на министъра на вътрешните работи, с която последният упълномощава полицейските органи от СДВР да съставят АУАН по ЗБЛД, а началниците на районни управления в СДВР – да издават НП по ЗБЛД.

По делото също са представени медицински документи, от които се установява, че Б. страда от органично разстройство на личността, за което многократно е настаняван в психиатрични лечебни заведения.

Въз основа на така описаната фактическа обстановка, СРС постановил оспореното пред настоящия съд решение от 17.08.2022 г. по н.а.х.д. 5296/2021 г., с което отменил НП № 3479 от 28.11.2019 г., издадено от началника на 09 РУ-СДВР, с което на Е. П.

Б., на основание чл. 81, ал. 2, т. 2 ЗБЛД, е наложена глоба в размер на 30,00 лв. за нарушение на чл. 7, ал. 1 ЗБЛД. След обсъждане на събраните по делото доказателства, СРС е стигнал до извод за липса на нарушения в процедурата по съставяне на АУАН и издаване на НП и за установяване на нарушението по несъмнен начин. Предвид представените при съдебното обжалване множество епикризи, психологически изследвания, експертни решения на ТЕЛК, от които се установява, че Б. е със 76% трайно намалена работоспособност с диагноза органично разстройство на личността, въззивният съд е преценил обществената опасност на заболяването. Отчел е, че наличието на това заболяване налага извод за прилагане на хипотезата „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 ЗАНН. За да достигне до този извод, въззивният съд е съобразил, че при извършената му в конкретния случай полицейска проверка, лицето е предоставило личната си карта, съдействало е на полицейските органи и доброволно е подписало акта, както и че констатираното увреждане на личната карта в областта на холограмата не е попречило на органите на реда да установят самоличността му.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

При така установените факти, настоящият съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е решение от 17.08.2022 г. по н.а.х.д. № 5296/2021 г. на СРС, НО, 101 състав, с което е отменено НП № 3479 от 28.11.2019 г., издадено от началника на 09 РУ-СДВР, с което на Е. П. Б., на основание чл. 81, ал. 2, т. 2 ЗБЛД, е наложена глоба в размер на 30,00 лв. за нарушение на чл. 7, ал. 1 ЗБЛД.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна, а обжалваното решение правилно.

Като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка, решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от Е. П. Б. допустима жалба.

Касационната инстанция споделя изводите на въззивния съд, мотивирали го да отмени НП. Разпоредбата на чл. 28 ЗАНН дава възможност на АНО да освободи нарушителя от административнонаказателна отговорност, като прецени, че случаят е маловажен. След като не е извършил преценка относно наличието на маловажен случай, административнонаказващият орган е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, водещо до отмяна на обжалваното НП, тъй като преценката за маловажност се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол /ТР № 1 от 12.12.2007 г. по т. д. № 1/2005 г. на ВКС/.

В случая действително е налице нарушение, но то не е съществено и по никакъв начин не може да се приеме, че същото се отличава с висока степен на обществена опасност, каквито доводи са изложени в касационната жалба.

Общественоопасно е деянието, което застрашава или уврежда личността, правата на гражданите, собствеността, установения с Конституцията правов ред в Република България или други интереси, защитени от правото.

Преценката дали извършеното административно нарушение представлява маловажен случай е фактическа и се предопределя от спецификите на всеки конкретен случай, а именно: разкрива ли съвкупността от обстоятелства, при които е извършено конкретното нарушение, по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с типичната за дадения вид посегателство. Така „маловажен случай“ ще бъде това административно нарушение, което с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушения от същия вид. Преценката за приложението на чл. 28 ЗАНН се прави с оглед засегнатите от деянието обществени отношения, липса на вредоносен резултат (когато нарушението е от категорията на резултатните) и всички обстоятелства, при които деянието е намерило проявление в обективната действителност.

В конкретния случай, безспорно е установено, че макар да е налице нарушение, същото е несъществено предвид здравословното състояние на настоящия ответник по касация, неминуемо свързано с възможността му да се грижи за себе си и за законовите си задължения. От друга страна, въпреки че нарушението е формално и наличието на вредни последици е ирелевантно за съставомерността, то цялата установена фактическа обстановка сочи, че се касае до деяние с изключително ниска степен на обществена опасност, предвид минималното накърняване на обществените отношения, свързани с държавното управление и личността на дееца.

В случая, съдът счита, че самото производство вече е осъществило целите на генералната и специалната превенция по смисъла на чл. 12 ЗАНН, поради което налагането на административно наказание ще бъде явно несправедливо.

Следва да бъде отчетено и, че наличието на описаното в експертното решение заболяване на нарушителя е обстоятелство, което, като не е взето предвид при съставяне на АУАН и издаване на НП, обуславя процесуално нарушение, което няма как да бъде отстранено.

С оглед гореизложеното, обжалваното решение не страда от пороците, визирани в касационната жалба, както и от такива, за които касационната инстанция следи служебно. Поради това, то следва да бъде оставено в сила.

Съгласно чл. 63, ал. 4 от ЗАНН, съдът отменя наказателното постановление, когато прецени, че е налице маловажен случай на административно нарушение. В този случай съдът с решението предупреждава нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание. В конкретния случай решаващият състав е обосновал в решението си приложението на маловажен случай за процесното нарушение, но липсват следващите се от това мотиви и диспозитив за предупреждение на нарушителя, каквото изикване поставя чл. 63, ал. 4, изречение второ на ЗАНН.

Предвид изложеното делото следва да се върне на Софийски районен съд, 101 състав за допълване на решението с произнасяне по чл. 63, ал. 4 от ЗАНН със следващото се предупреждение на нарушителя.

По разноските

При този изход на спора, на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 3 АПК, искането на ответника по касация за присъждане на сторените разноси следва да бъде уважено единствено за направените разноси пред настоящата инстанция. Процесуалният му представител претендира разноси в размер на 400,00 лв., посочени в договора за правна защита и съдействие като платени в брой при подписване на договора. Касаторът е направил възражение за прекомерност. Като съобрази чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в който е посочено, че ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение, съдът намира, че възражението на касатора за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно. В случая наложената глоба е в размер на 30,00 лв., поради което е приложима разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 1 – при интерес до 1000,00 лв. възнаграждението е 400 лв. Поради това, възнаграждението е определено в съответствие с цитираната разпоредба и същото отговаря на фактическата и правна сложност на делото.

По отношение разноските, направени пред районния съд, искането не следва да бъде уважавано, тъй като исканите разноси вече са присъдени с обжалваното решение.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, IX касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 17.08.2022 г. на СРС, НО, 101 състав, по н.а.х.д. № 5296/2021 г.

ВРЪЩА делото на Софийски районен съд, 101 състав за допълване на решението с произнасяне по чл. 63, ал. 4 от ЗАНН със следващото се предупреждение на нарушителя.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи ДА ЗАПЛАТИ на Е. П. Б., с ЕГН: [ЕГН], сумата от 400 лв. разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.